

Kültür, Sanat ve Edebiyat

DAYISIZ DERGİ

"Dayımız yok dergimiz var!"

HOŞÇA KAL DİYEN GERİ GELMİYOR MECNUN

DAYISIZDERGİ

Genel Yayın Yönetmeni

Leyla Gümüş

Genel Koordinatör

Büşra Akel

Editör

İclâl Soysal

Gülnihal Toksal

Sosyal Medya Sorumlusu

Ela Aksel

Zilan Zeynep Kale

Son Okuma Ekibi

Ayşe Betül Elitok

Reyyan Zehra Gürleyen

Grafik & Tasarım

Evin Arin

Yayın Dönemi

Aylık Dergi

Dergi Türü

Dijital Dergi

Bu yayının tüm hakları genel yayın yönetmenine aittir. İçeriklerle ilgili sorumluluk yazarlara aittir. Dergide yer alan yazı, fotoğraf ve görsellerin izinsiz ya da kaynak gösterilmeden herhangi bir ortamda çoğaltılması, paylaşılması ve kullanılması yasaktır. Her hakkı saklıdır.

İletişim

 dayisizdergi@gmail.com

 @dayisizdergi

 @dayisizdergi

Takdim

Çölde Bir Durak

Bazı sayılar vardır, yalnızca yayımlanmaz, aynı zamanda bir hâli kayda geçirir. Dayısız'ın bu sayısı da böyle bir yerden konuşuyor. Sözü çoğaltmaktan çok anlamın çevresinde dolanmayı seçiyor. Durmayı, bakmayı ve hissetmeyi göze alan bir yerde duruyor.

Bu ayki temamız, dizi olarak hayatımıza giren Leyla ile Mecnun. Alışılmış bir aşk anlatısının ötesinde, absürtle hüznün yan yana yürüdüğü bir evren. Mecnun'un kaybederek ilerlemesi, Leyla'nın bir hayal, bir ses, bazen yalnızca bir çağrı olarak kalması. Dizinin anlattığı şey kavuşmadan çok arayışa dairdi. Bu sayımızda yer alan metinler de tam olarak bu arayışın izini sürüyor. Yolda olmayı, yarım kalmayı ve anlamı yürürken kurmayı düşünmeye açıyor.

Bu sayı Dayısız için bir eşik. Yorulmuş bir zihnin kendine verdiği kısa bir mola gibi, dergi olarak yayınlarımıza bir süreliğine ara veriyoruz. Bu ara, içe dönmeye ve şimdiye kadar söylediklerimize yeniden kulak vermeye alan açıyor. Mecnun'un çölde durup gökyüzüne bakması gibi, biz de bir süre duruyoruz.

Bu sayıyı arayışın kendisine, duygunun sade hâline ve suskunluğun taşıdığı anlama emanet ediyoruz. Gelecek zamanda görüşmek üzere.

Leyla Gümüş

İçindekiler

4

Leyla ile Mecnun: Saçmalığın
İçinden Konuşan Hakikat
Fatma Güler

6

Serseriye Verecek Kızımız Yok
Vaha Durmaz

8

İskender'in Sessiz Çöküşü: Bir
Adamın Ev Hanımlığıyla İmtihanı
Büşra Akel

10

Bir Kalbin Susturamadığı Yer:
Leyla'nın Gidişi, Bizim Kaldığımız Yer
Mavi Mira

12

Eternal Sunshine Of Spotless Mind
(Lekesiz Bir Zihnin Sonsuz Güneşi)
Ş. İclâl Soysal

13

Bir Dizinin Ardında Kalan Sesler
Gülnihal Toksal

16

Son Bir Gün
Leyla gümüş

17

Varlığın Yankısı
Serhat Deligiller

18

Kelime Dünyası
Muhammet Kılınç

19

Yavuz'un Satır Araları
Ali Kaçmaz

22

İmkânsızın Tesiri
Beyza Bozo

Leyla ile Mecnun: Saçmalığın İçinden Konuşan Hakikat

Fatma Güler

Leyla ile Mecnun, Türkiye televizyon tarihinde alışılmış anlatı kalıplarının dışında duran, biçimi kadar içeriğiyle de dikkat çeken bir yapımdır. Dizi, ilk olarak 2011 yılında TRT 1’de yayınlanmaya başlamış, 2013 yılına kadar devam etmiştir. Yönetmenliğini Onur Ünlü’nün üstlendiği, senaryosunu Burak Aksak’ın kaleme aldığı yapım, absürt komedi çatısı altında ilerlese de esasen varoluş, yalnızlık, aidiyet ve anlam arayışı gibi ciddi temaları merkeze alır. Yapımcılığını Eflatun Film’in üstlendiği dizide başrolleri Ali Atay, Ezgi Asaroğlu, Serkan Keskin ve Ahmet Mümtaz Taylan paylaşır. Dizi, yıllar sonra 2021’de Exxen platformunda aynı yaratıcı ekip tarafından yeniden çekilerek hikâyesini güncel bir bağlamda sürdürmüştür.

Anlatının merkezinde yer alan Mecnun, klasik anlamda romantik bir âşık değil; hayatla, kayıpla ve eksiklik duygusuyla sürekli temas hâlinde olan bir karakterdir. Leyla’ya duyduğu sevgi, bir kavuşma arzusundan çok, anlam arayışının sembolü olarak konumlanır. Bu nedenle Leyla, dizide çoğu zaman bir bireyden ziyade ulaşılması mümkün olmayan bir ideal, bir boşluk ya da bir hedef gibi temsil edilir. Kavuşmanın sürekli ertelenmesi, modern insanın tamamlanma hissini sürekli ertelemesine paralel bir anlatı kurar.

Dizinin güçlü yanlarından biri, yan karakterler aracılığıyla kurduğu çok katmanlı insan portreleridir. Yavuz, bastırılmış duygularını şiddet ve kontrol arzusu üzerinden ifade eden, sevgiyle temas kurmakta zorlanan bir karakter olarak öne çıkar. Erdal Bakkal, hayatı ticari bir denge üzerinden anlamlandırmaya çalışan, varoluşunu dükkânıyla özdeşleştirmiş bir figürdür. İsmail Abi, saf ve iyi niyetli duruşuyla masumiyetin temsilcisi hâline gelirken; Aksakallı Dede karakteri zamanın ve mekânın dışında duran, anlatıya metafizik derinlik katan bir rehber işlevi görür. Bu karakterlerin her biri, insanın hayata tutunma biçimlerinden birini temsil eder ve anlatının düşünsel yükünü taşır.

Mahalle atmosferi, dizinin yalnızca bir mekânı değil; aidiyet ve sıkışmışlık duygularının somutlaştığı bir alandır. Karakterler aynı çevrede yaşasalar da içsel olarak birbirlerinden ve kendilerinden kopuklardır. Baba figürleriyle kurulan sorunlu ilişkiler, dostlukların kırılgan yapısı ve gündelik hayatın tekrar eden rutini, bireysel yalnızlığı daha görünür kılar. Dizi, bu temaları dramatize etmeden, doğal ve sakın bir anlatımla sunar.

Onur Ünlü'nün yönetmenliği, absürtlüğü bir kaçış değil, düşünsel bir araç olarak kullanır. Burak Aksak'ın senaryosu ise sade diliyle dikkat çeker; edebiyat, tasavvuf ve popüler kültür göndermeleri anlatıya süs olarak değil, derinlik kazandırmak amacıyla yerleştirilir. İzleyiciye hazır anlamlar sunulmaz; aksine, boşluklar bilinçli olarak bırakılır ve izleyicinin bu boşlukları kendi deneyimiyle doldurması beklenir.

Leyla ile Mecnun, yalnızca güldürmeyi amaçlayan bir dizi değildir. Modern insanın anlam arayışını, sevgiyle kurduğu problemleri ilişkisi ve yalnızlığını sade ama etkili bir dille ele alır. İzlemeyenler için bu yapım, popüler bir kültüründen çok, insan hâllerine dair düşünmeye davet eden bütünlüklü bir anlatı olarak değerlendirilebilir.

Serseriye Verecek Kızımız Yok -

Vaha Durmaz

Toplumun “ideal erkek” tahayyülü çoğu zaman ölçülebilir göstergeler üzerinden kurulur: düzenli bir iş, sabit bir gelir, net bir kariyer planı, güçlü bir gelecek vaadi. Bu çerçevenin dışında kalan her erkek figürü, potansiyel bir “sorun” olarak etiketlenir. Leyla ile Mecnun dizisindeki Mecnun karakteri tam da bu yüzden sık sık serseri, işsiz, sorumluluk sahibi olmayan gibi sıfatlarla anılır; hatta bu sıfatlar tek bir cümlede kristalize olur: “Serseriye verecek kızım yok.” Bu cümle, yalnızca Mecnun’a değil, toplumun erkeklik algısına dair köklü bir yargıya işaret eder.

Mecnun, klasik anlamda başarısız bir erkektir. Kurumsal dünyaya entegre olamaz, düzenli bir işi yoktur, ekonomik güvence sunmaz. Toplumsal sözleşmenin erkekten beklediği üretkenlik ve rasyonellik kriterlerini karşılamaz. Ancak tam da bu “eksiklikler”, onu düşünmeye değer kılar. Çünkü Mecnun’un asıl meselesi geçim değil, anlamdır. Onun dünyasında sevgi, sadakat, samimiyet ve varoluşsal arayış; statüden, paradan ve güçten daha belirleyici bir yere sahiptir.

Modern toplum, erkekliği büyük ölçüde işlevsellik üzerinden tanımlar. Erkek; sağlayan, koruyan, planlayan ve kontrol edendir. Duygular ise ya bastırılmalı ya da “makul” sınırlar içinde yaşanmalıdır. Mecnun bu denklemi bozar. Duygularını saklamaz, zayıflığını gizlemez, çoğu zaman tutarsız ve dağınık görünür. Bu nedenle de tehlikeli bulunur. Çünkü kontrol edilemeyen bir erkek, sistem açısından öngörülemezdir.

“Serseri” yaftası, aslında Mecnun’un ahlaki değil, ekonomik bir suçla itham edilmesidir. O, kimseye zarar vermez; aksine çoğu zaman çevresindeki insanların yükünü sırtlanır. Fakat bunu bir meslek tanımı altında yapmaz. Toplum için sorun da tam olarak burada başlar: Karşılığı para ile ölçülemeyen bir emeğin değeri yok sayılır. Mecnun’un sevgisi, fedakârlığı ve sadakati görünmez kalır; çünkü bunlar CV’ye yazılamaz.

Burada sorulması gereken soru şudur: İdeal erkek kimdir? Hayatını planlayan mı, yoksa hayatın anlamını arayan mı? Güçlü görünen mi, yoksa kırılganlığını kabul eden mi? Mecnun'un "sorumsuzluğu", aslında başka bir sorumluluk biçimidir: Kendine, duygularına ve sevdiği insana karşı dürüst olma sorumluluğu. Bu dürüstlük, çoğu zaman konforlu değildir; ama sahicidir.

Mecnun üzerinden yapılan küçümseme, kadınları da dolaylı olarak edilgen bir konuma iter. "Serseriye verecek kızım yok" cümlesi, kadını korunması gereken bir mülk, erkeği ise bu mülke layık olup olmadığına karar verilen bir aday olarak konumlandırır. Oysa Mecnun'un hikâyesi, ilişkinin ekonomik bir sözleşme değil, iki insanın varoluşsal temas alanı olduğunu hatırlatır.

Sonuç olarak Mecnun, ideal erkek değildir; ama ideal erkek fikrinin ne kadar dar ve indirgemeci olduğunu ifşa eden güçlü bir aynadır. Toplumun gözünde eksik olan her şeyi, insan olmanın merkezine taşır. Belki de asıl rahatsız edici olan budur: Mecnun'un başarısızlığı değil, bizim başarı tanımımızın ne kadar yoksul olduğudur.

İskender'in Sessiz Çöküşü: Bir Adamın Ev Hanımlığıyla İmtihanı

Büşra Akel

İskender'in hikâyesi, Leyla ile Mecnun'un o acayip ama bir o kadar tanıdık evreninde sessiz bir yarığın açılması gibidir. Mahallenin sevilen esnafı, omzu geniş gülümsemesiyle herkesi kucaklayan o sıcak adam bir gün bir bakmış ki elindeki bütün ünvanlar, yıllardır üzerine sinmiş bütün kimlikler bir anda buhar olup uçmuş. İşini kaybetmiş, eşini kaybetmiş, evin direği diye kendisine yüklenen roller bir anda çökmüş. Geriye garip bir ünvan kalmış: Ev hanımı İskender. Gülünç gibi geliyor değil mi? Çünkü toplum, kendisine aykırı gelen her şeyle önce dalga geçmeyi çok sever. Bir kahkaha atarız, sonra biraz ayıplarız, en sonunda da üstüne toprak atıp unutmaya çalışırız. Ama İskender öyle kolay unutululardan değil; çünkü o, tuhaflıklarla dolu bu düzenin içindeki en gerçek yaralardan birini taşıyor.

Her sabah alarm sesiyle boğuşan insanların aksine, İskender artık hayatın boşluğuyla uyanıyordu. Ama bu boşluk bir rahatlık değildi. Bu boşluk, insanın içini içten içe kemiren o değersizlik hissiydi. Erkek dediğin çalışır, ev geçindirir, dik durur... Böyle kodlanmış bir toplumda bir erkeğin işsiz kalması, sadece cebini değil, kimliğini de boşaltır. Evde kalan erkek hâlâ garip bir yaratık muamelesi görür. “Oh, rahattır şimdi,” der mahalleli. “Evi çekip çeviriyormuş da bir kadın gibi...” diye fısıldar komşular. Ne kadar da kolaydır bir insanın çöküşünü bu kadar hafife almak.

İskender kazanı karıştırırken aslında kendi içindeki fırtınayı gizlemeye çalışıyordu. Kavanozun başında dert döktüğü anlarda bile o iç kırılması gözlerinden kaçmıyordu. Bir zamanlar ailesinin direği olan adamın omuzlarından o direk çekilmişti sanki. Biz o sahneleri gülerek izlese bile gülüşün altındaki acı kendini ele veriyordu. Çünkü hepimiz biliyorduk: Bu tür hikâyeler sadece dizide yaşanmıyor. Sokak aralarında, küçük evlerde, kapısı sessizce kapanan hayatlarda her gün yaşanıyor.

Bir erkeğin ütü yapması, çamaşır asması, ev toplaması neden hâlâ bu kadar garip geliyor bize? Kadın yapınca görev, erkek yapınca acizlik sembolü... Yıllardır kadınların görünmezce taşıdığı ev yükünü bir gün sırtlanan erkek bir anda toplumun mizah malzemesine dönüşüyor. Demek ki mesele iş değil. Mesele, kimin yaptığı. Çünkü biz hâlâ “ev işi kadının kaderidir” gibi çağdışı bir inançtan kopamadık. İskender'in evi temizlerken komik görünmesi, aslında bizim zihniyetimizin trajik hâliydi.

Toplumun kalıpları dar bir gömlek gibi İskender'in üzerinden taşarken, o ne yaparsa yapsın bir yerlerinden sökülüyordu. Evde durdukça daha fazla görünür oluyor, görünür oldukça da daha çok yargının hedefi hâline geliyordu. Oysa kim bilir kaç erkek aynı hikâyeyi sessizce yaşıyor? Kaçı işsizliğin altında eziliyor, kaçı "evde kalmanın" utancını içine gömüyor? Ve içinde yaşadığımız toplum hâlâ insanı yaptığı işle, sahip olduğu maaşla, taşıdığı ünvanla ölçmeye devam ediyor. Kalbimizin büyüklüğü değil, cüzdanımızın ağırlığı değer görüyorsa, İskender'in ne suçu var?

İskender'in dönüşüm çabası ise aslında en dokunaklı kısımdı. Kaybettikçe kendini aramaya başladı. Ne işini geri alabildi ne eşini... Ama mutfakta kaynayan tencerenin dumanında, evin sessizliğinde, sokakların köşelerinde kendine yeni bir yer bulmaya çalıştı. "İnsan değerini kalbinden alır," deriz ya... Ne kadar da kolay söyleniyor. Çünkü hâlâ kalbin değil, kartvizitin konuştuğu bir dünyadayız. Kadın evde durunca fedakâr, erkek durunca başarısız... Ne acı ama ne kadar da tanıdık.

İskender'in yaşadıkları sadece bir dramatik sahne değil; hepimize tutulan bir aynaydı aslında. Biz o aynaya bakmadık, bakmayı seçmedik. Çünkü aynada gördüğümüz şey, toplum olarak kendi çelişkimiz, kendi ikiye bölünmüşlüğümüzdü. Bir erkeğin ev işleri yapmasını komik buluyorsak, bu onun değil, bizim sorunumuz. Onu küçülterek kendimizi büyüttüğümüzü sandık ama aslında hep beraber küçüldük.

İskender'in yürüdüğü yol, erkeklik denen o sert kabuğun aslında ne kadar kırılğan olduğunu ortaya koydu. Kaybettiği her şey, bize kazanmamız gereken çok daha önemli bir şeyi hatırlatıyordu: İnsanı insan yapan şey, yaptığı işin adı değil; içinde taşıdığı iyilik, emeği, çabası ve sessiz dayanıklılığıdır.

Biraz dikkatle bakabilirsek göreceğiz: Evde duran erkek komik değildir; asıl komik olan, hâlâ insanları cinsiyetlere göre sıkıştırmaya çalışan bu köhnemiş anlayıştır. İskender'in hikâyesi, bir adamın çöküşü değil; toplumun dar kalıplarının nasıl bir insanı bile eğip büktüğünün kanıtıdır. Bize düşen ise artık o kalıpları sorgulamak, gülerek geçiştirdiğimiz şeylerin arkasındaki acıyı görmek ve bu hikâyenin sadece bir dizide kalmadığını fark etmektir.

Çünkü bu hikâyede değişmesi gereken İskender değil. Biziz.

Bir Kalbin Susturamadığı Yer: Leyla'nın Gidişi, Bizim Kaldığımız Yer

Mavi Mira

Leyla ile Mecnun'un ilk Leyla'yı yitirdiğimiz o sahnesi... Hani absürt bir dizinin içinde, bir anda hayatın kendisi kadar keskin bir gerçeklikle yüz yüze bırakan o an. Leyla'nın gözlerinin kapanışı, Mecnun'un ne yapacağını bilemeyen o boş bakışı, mahallenin bir anda yutkunup dümdüz kalışı... Belki de herkes ilk defa aynı hüznün altına imza attı o dakikalarda. Çünkü Leyla ölürken sadece bir karakter gitmiyordu, herkes kendi kaybettiği bir şeyi hatırlıyordu. Bir dostu, bir aşkı, bir ihtimali... Ölüm, absürt mizahın üzerine inen ince bir pus gibi sessizce yayılıyordu.

Dizinin o sıra dışı dünyasında bile bu kadar "gerçek" bir acı görmek izleyiciyi şaşırtır. Ne dramatik bir fon müziği, ne gözyaşını zorlayan abartılı bir sahne... Leyla ölürken hayat, hiç süslenmemiş hâliyle karşımızdaydı. Sanki senarist "Acı zaten yeterince ağır, fazla makyajı kaldırmaz." demiş gibiydi. Biz de bu yalınlığı içimize çeke çeke izledik. En çok da Mecnun'un çaresizliği acıttı içimizi. Çünkü o an anladık: Bazı acılar, insanın göğsüne oturup bir ömür inmeyen bir taşla dönüşür. Mecnun'un yüzüne vurulan o sessiz darbe, izleyenin içine de aynı şiddette işledi. Absürt bir dünyanın içinde ilk defa hiçbir şeyin absürt kalamayacağı bir gerçeklik vardı: Sevdiğin insan ölünce, geriye kalan her şey yarım kalır.

Ama asıl kırılma noktası Leyla'nın organlarının bağışlanmasıydı. Bir ölümün ardından gelen bu karar, dizinin tonunu bir anda felsefi bir vuruşa çevirdi. Leyla'nın bedeninden alınan organların başka insanlarda doğmaya başlaması... İşte bu, izleyiciyi en çok sarsan detaydı. Çünkü hayatın en tuhaf paradoksunu bir sahnenin içine öyle ustaca yerleştirmişti ki "birinin yokluğu, bir başkasının varlığına dönüşüyor" gerçeği yüzümüze iğne gibi battı. Biz, hayatı genelde bireysel bir hikâyeye sanırız; oysa Leyla'nın organları bize bunun tam tersini fısıldıyordu. Bir kalp durduğunda, başka yerlerde umut atmaya başlayabilir. Bir can bittiğinde, üç kişinin, beş kişinin, on kişinin hayatı yeniden filizlenebilir. Ölüm bile bazen yalnızca bir kapı değişikliğidir.

Mecnun'un kaybettiği Leyla, bir başkasının göğsünde yeniden atıyordu belki. Kalbi ritim tutarken, Mecnun'un kalbi darmadağın olmuştu. Ve tam burada dizinin en ince iğnesi batıyordu: Aşk bazen çok kıymetli görünür ama bir hayatı kurtarmak ondan daha büyüktür. Kalbimizi birine kaptırırız ama o kalbin bir başkasının yaşamına dönüşebileceğini düşünmek çoğumuzun aklına bile gelmez. Organ bağışı söz konusu olduğunda herkes sessizleşir. "Aman sırası mı şimdi", "Kötü şeyleri konuşmayalım", "Allah gecinden versin" diye diye konuyu kapatırız. Ölümün adını duymaya bile tahammül edemeyiz ama dizideki bir karakter, ölümüyle bile birilerine hayat veriyordu. Bir dizi sahnesi, bizim gerçekte konuşmaya korktuğumuz şeyi yüzümüze çarpıyordu.

Leyla'nın organları başka bedenlere yaşam olurken, dizinin verdiği o ince mesaj iyice belirginleşiyordu: "Bir insan gittikten sonra bile var olabilir." Bunu yapmanın tek yolu da geride nefes bırakmak. Ölümün kendisi değil, ardında bıraktığı yaşam önemli. Bu sahne, bize "gidince ne kalacak" sorusunu sessizce ama iğneleyici bir şekilde hatırlatıyordu. Nefretlerin, kavgaların, gereksiz alınganlıkların hiçbir anlamı yokken; bir kalp, bir karaciğer, bir çift göz birinin hayatını baştan yazabiliyordu. Organ bağıışı, aslında insanın faniliğine karşı başkaldırdığı en insani jestti. "Ben gidince de yaşasın birileri" deme cesaretiydi.

Belki de Leyla'nın hikâyesi bu yüzden etkileyici: Çünkü o, dizide ölürken bile insanlara yaşamın en kıymetli tarafını hatırlattı. Kaybetmek, bitirmek anlamına gelmiyordu. Bazen bir veda, üç yeni başlangıç olabiliyordu. Leyla'nın yokluğu Mecnun'un yüreğinde dev bir boşluk yaratırken organları onlarca insana nefes olurken aslında hayatın ne kadar tuhaf ama bir o kadar da güzelliklerle dolu olduğunu anlıyoruz. Birinin acısı, bir başkasının şansına dönüşüyor. Birinin sonu, bir başkasının başlangıcı oluyor.

Ve belki de dizinin o acımasız derecede gerçek cümlesi burada gizli: Bir kalp durabilir ama başka bir kalpte yeniden başlayabilir. Ölümden bile güçlü olan şey, başkasına hayat verme ihtimalidir. Eğer insan giderken bile birilerine nefes bırakabiliyorsa, aslında hiçbir hikâye tam anlamıyla bitmiyordur. Leyla'nın vedası bunu kanıtlayan en sessiz ama en etkili örnektir. Organ bağıışı, sadece bir tıbbi işlem değil; insanlığın unutmaya yüz tuttuğu bir iyilik zinciridir. Bir insan öldüğünde değil, organları toprak altında çürüyüp yok olduğunda gerçek anlamda kaybedilmiş olur. Oysa bağıışlandığında, bir parçası yaşamaya devam eder.

Belki de hepimizin durup düşünmesi gereken şey budur: Arkamızda sessizlik mi bırakacağız, yoksa nefes mi? Bir veda mı biteceğiz, yoksa birilerine başlangıç mı olacağız?

Eternal Sunshine Of Spotless Mind

(Lekesiz Bir Zihnin Sonsuz Güneşi)

Ş. İclâl Soysal

Eternal Sunshine Of Spotless Mind, Mecnun Çınar'ın deyiimiyle "İtörnıl Şansar Of Spotles Martta" ya da "Eden buluuur, sanma sakıın kalır yanına", bir zihin arınması, saf bir zihin hâli, geçmişin etkilerinden tamamen kurtulma arzusunu ifade ediyormuş.

Benim için ise âdeta gülümseyen bir ilkbahar gününü, sabahın neşesinden hayatın hengamesinin göze gelmemesini, sırf güneş açtı diye mutlu olan insanları, çimenlere papatyaların eşlik edişini, bardağın boş tarafını hiç görmemeyi, kış zamanı soğuk olduğu için okula hoşnutsuz bir biçimde giden öğrencinin yazı müjdeleyen günlere eriştiğini, onca dünya derdinin içinde "Olsun, hiç değilse hava güzel." diyebilmeyi ve bir romanın ilk sayfasını ifade ediyor.

Bunun sebebi ise şöyle:

Soğuk havaların memleketi terk ettiği ilk günlerde, üzerimde bir bahar neşesi var. Güneş içimizi ısıtıyor. Ben ise sabah saatlerinde günün güzelliğine mest olmakla meşgulüm. Dersimizin başlamasına birkaç dakika kala amfide herkes yerlerini alıyor. Hocamızın gelmesiyle ders başlıyor. Fakat hâlâ sebepsizce o kadar mutluyum ki hocamızın anlattığı konuya odaklanamıyorum. Bu kez kafamın içinde bir sahne dönmeye başlıyor:

Eternal Sunshine Of Spotless Mind.

Mecnun Çınar'ın kafasının içinde "fadimenin düğününün olması" gibi, benim kafamda da Leyla ile Mecnun'un Eternal Sunshine Of Spotless Mind'ı var. Sahnenin sonunu hatırladıkça kendi kendime sessiz sessiz gülüyorum.

Peki, nedir bu Eternal Sunshine Of Spotless Mind?

Aslında Eternal Sunshine Of Spotless Mind bir film, fakat benim bu satırlarda bahsettiğim Leyla ile Mecnun'un Eternal Sunshine Of Spotless Mind'ı.

Dizinin dokuzuncu bölümünün bir sahnesinde Mecnun Leyla'nın İngilizce dersine katılır. Mecnun'un sınıftaki bir öğrenciye laf atması üzerine öğretmenin, yani Leyla'nın, Mecnun'u uyarıp "Neymiş önemli olan şey?" diye sorması üzerine Mecnun'un Leyla'ya verdiği cevaptır İtörnıl Şansar Of Spotles Martta. Bu sahneden de anlaşılacağı üzere Mecnun'un İngilizcesi hiç iyi değildir. Bu yüzden, o anın konusuyla bir bağı olmayan, Eternal Sunshine Of Spotless Mind demeye çalışır. Fakat başarılı olamayınca bir kuple şarkı patlatır. Leyla ifadenin doğru halini söyler ama Mecnun "ben ondan bahsetmiyordum ki" diyerek olayı daha da komik bir duruma sürükler...

Dersimiz nihayete erdiğinde arkadaşlarımla bahçeye geçiyoruz. Biraz ders hakkında konuşuyoruz, sonra ben arkadaşlarıma aklıma gelen bu sahneden bahsediyorum. Telefonumdan sahnenin bir kesitini açıyorum, hep birlikte izlemeye başlıyoruz. Mecnun'un şarkı söylemeye başladığı anda telefonun sesinin sonuna kadar açık olduğunu fark edip şaşkınlıkla videoyu durdurmaya çalışıyoruz. Böylece kendimiz izleyelim derken bahçedeki ağaca kadar sahneyi duyuruyoruz. Bir süre dilimizde "Eden buluur, sanma sakıın kalır yanına" ile hayatımıza devam ediyoruz.

Bu sahnenin üzerine yaşadığım bu hatıra da, bana bir romanın ilk sayfasını hatırlatıyor.

BİR DİZİNİN ARDINDA KALAN SESLER

GÜLNIHAL TOKSAL

Bir parkta söylenen yarım bir şarkı, bir sahnenin içinde beklenmedik anda beliren eski bir ses, bir karakterin susarak anlattığını tamamlayan bir melodi... Hepsi, Leyla ile Mecnun'un anlatısında müziğin nasıl bir arka plan değil, başlı başına bir anlatıcı olduğunu hatırlatır.

Bu seçki, diziyi izleyenler için tanıdık bir duygunun yeniden çağrısı; izlemeyenler içinse kelimelerden önce gelen bir dünyaya açılan kapıdır.

Ben de Özledim - Ferdi Tayfur

Ben de özledim, ben de
Resmin var şu an elimde
Sana koşmak isterim
Derman yok dizlerimde

Bu Gala Daşlı Gala - Ahmet Kaya

Dağlara çen düşende
Galbime gam düşende
Ruhum bedenden oynar
Yadıma sen düşende

Sen De Mi Leyla - Ferdi Tayfur

Soldurdun içimde ilkbaharları
Düşünmez olmuşsun hiç yarınları
Arayıp gerçeği bulamadın mı
Sen de mi Leyla, hayırsız Leyla

Yar Yar - Kibariye

(Farklı yorumları da
deneyebilirsiniz hangisi kulak
zevkinize uyarsa o en güzelidir)

Haram bana senle olmak
Öyle zor ki yalnız kalmak
Biliyorsun öyle hain
Yalvarırım, son kez dön bak

Yokluğunda - Leyla The Band

Şimdi vazgeçersen geriye döneceksin
Gitme, kaybedince daha çok seveceksin
Biliyorum, hiçbir anlamı yok

**Eksik Bir Şey - Ezginin Günlüğü
(Dizide Ali Atay söyler.)**

Kalksam duraktan dolmuş gibi
Arka koltukta unutulmuş gibi
Terliklerimle gelsem sana
Sonunda aşkı bulmuş gibi

İtirazım Var - Müslüm Gürses

İtirazım var bu zalim kadere
İtirazım var bu sonsuz kedere
Feleğin cilvesine, hayatın sillesine
Dertlerin cümlesine itirazım var
Yarım kalan sevgiye, şu emanet gülmeye
Yaşamadan ölmeye itirazım var

Sana Ne - Ferdi Tayfur

Sana ne ömür benim
Gözlerim yansada
Acıyan can benim

Bazen durgun su gibi
Bazen rüzgar gibiyim
Benim huyum kurusun
Ben çılgının biriyim

Yeniden - Hırsız Yavuz

(Dizimizin kendisini performans sanatçısı olarak tanımlayan karakteri.)

Kalbim artık kapalı aşka inanmıyorum
Bir kez daha sever miyim birini bilmiyorum
Aldattım aldatıldım ama son kez ağlıyorum
Her bitişte aslında yeniden başlıyorum

Aşk Bitti - Leyla The Band

Paramparça bir taş
Yerini arıyorum
Karanlıkta düşerse
Kaybolur, biliyorum

Duvardaki Resim - Kutsi

Ne güzel de duruyor resmin duvarda
Sanki bana gel diyor çok uzaklarda
Soruyorum seni ben bütün kuşlara
Belli ki dönülmeyen uzak yerdesin

Yalan - Ali Atay

Bilirsem unutamazsın
Aşikârı saklayamazsın
Kimdeyim arıyorum ben

Ağlamazsam Uyuyamam - Ferdi Tayfur

Bırakalım bu mevzuyu
Sonu gelmez sözlerin
Bak, doluverdi ağlamam diyen gözlerin
Haydi kalk, sigaranı unutma, burası kapanıyor
Bu saatte bulamayız
Sigarasız da sabah olmuyor

Hakan Taşıyan - Doktor

Çaresiz derdimin sebebi belli
Dermanı yaramda arama
doktor
Şifa bulmaz gönlüm senin
elinden
Boşuna benimle uğraşma
doktor

Sevdalılar Beni Anlar - Ferdi Tayfur

(Listemizdeki son şarkı yine Ferdi Tayfur'dan. Mecnun ona gönülden bağlı.)
(Bknz 5. bölümde Leyla'nın penceresinin önünde bu şarkıyı söylüyor.)

Sevgim yüce dağlar kadar
İçerimde volkan kaynar
Anlamazsın sen bebeğim
Sevdalılar beni anlar

Son Bir Gün

Leyla gümüſ

Sayın okuyucu, kelebek ömürlü hikayeme hoş geldin. Saat 00:00'ı gösteriyor. Beni ſu anda rüyasında görüyor olması gereken sevdiğimin rüyasına konu değil konuk dahi olamayacağımın gerçeğiyle başlamak istiyorum anlatmaya. Gerçi o rüya görüyor mu bilmiyorum. Uykuyla arası pek iyi değil. Saat 01.01: Gönül aldaticılar "seni seviyor" dese de kalbim biliyor başkasını sevdiğini. Saat 02.02: Gönlüm ne kadar da çok seviyor kendisini kandırmayı, bir gülüşüne denk geldim diye benden hoşlandığını düşündürüyor bana ama öyle değil. Saat 03.03: Bir yıldızın kaymasıyla evren bana mesaj gönderiyor " sana aşık olmaya başlıyor " diye. Ey evren; yıldızın kayması, bir ölümü işaret eder. Oysaki aşk bir başlangıcın ibaresidir. Mesajın yanlışlığı gelişinden belli. Saat 04.04: Tam da sevme saati. Kalbimin beni sevmesini dilediği lakin onun bu saati başkasına ayırdığı gerçeğiyle dalıyorum uykuya. Saat 05.05: Ben rüyalarımnda yaşıyorum ona dair her şeyi. Saat 06.06: 43 kez onu diliyorum tanrıdan. Saat 07.07: Belki de hiçbir zaman göremeyeceğim bir şehirde güneş doğuyor ſu anda ve ben onunla hiç gün doğurmadım. Saat 08.08: Bazı çalışanlar için mesai başladı 8 dakika önce, ben tüm yaşam mesaimi onu sevmeye ayırabilirim. Saat 09.09: Uyanıyorum O'nlu rüyalarından, onsuzluğun gerçeğiyle yüzümü yıkıyorum. Saat 10.10: Günün ilk sigarasını içiyorum. Kanım balçığa dönüyor. Kalbim onsuzlukla balçığa dönen kanı bedenime yayıyor. Saat 11.11: Çok isterdim " bu saatte hâlâ kahvaltı yapmadın mı ?" diye sormasını. Ne kadar da çocukça bir istek değil mi? Annem bile artık umursamıyor midemdeki boşluğu.

Saat 12.12: Günün ortası ve ben yineleyerek onu düşünüyorum. Tanrı onun ruhunu yaratırken bütün tanrılık becerisini sergilemiş olmalı yoksa onun ruhu nasıl bu kadar tanrılaşabilirdi içimde.

Saat 13.13: Güneş bugünün işini bitirmek için etrafında dört dönüyor. Pardon, güneş dönmüyordu ki..! Ne kadar da çok şeyi yanlış biliyorum. Tıpkı onun beni sevdiğini zannettiğim gibi.

Saat 14.14: Bilmediğim sokaklarda yürüyorum. Ayaklarım inatla beni onun sokaklarına sürüklemek istiyor.

Saat 15.15: Hâlâ ayaklarıma direniyorum. Teslim olmamalıyım onlara.

Saat 16.16: Hiç kimsenin bilmediği bir sokağın anısı biz olalım istiyorum.

Saat 17.17: Ve doldu mesai saati.

Saat 18.18: Gün akşama koşuyor. Akşam günü geceye kavuşturuyor. Gece kedere dönüyor.

Saat 19.19: Ben hala yemek yemedim. Ardi ardına sigara içiyorum sadece. Kalbim sevgisine, zihnim ölümüne susuyor.

Saat 20.20: Bir yerlerde birileri birbirine kavuşuyor. Bense olağan onsuzluğumlayım.

Saat 21.21: Onunla başlayan cümleler kurmaya devam ediyor zihnim. Zehr-i aşka benziyor silueti gözümde.

Saat 22.22: Onu alıyorum içime ama biz diye çıkaramıyorum gün yüzüne.

Saat 23.23: Kelebek ömürlü hikayem burada son buluyor ve saat O'ndan sonra hep birini hiç geçiyor...

Varlığın Yankısı

Serhat Deligiller

Bence bu dünyada en zor olan durum farkındalık.Kolunun kesildiğini düşün, farkında olmadığın sürece yokluğunu hissetmezsin.Farkına varmak bir sıkıntı ama buna bir çözüm bulabileceğine inanman ,buna bir ihtimal vermek çok daha büyük bir sıkıntı.

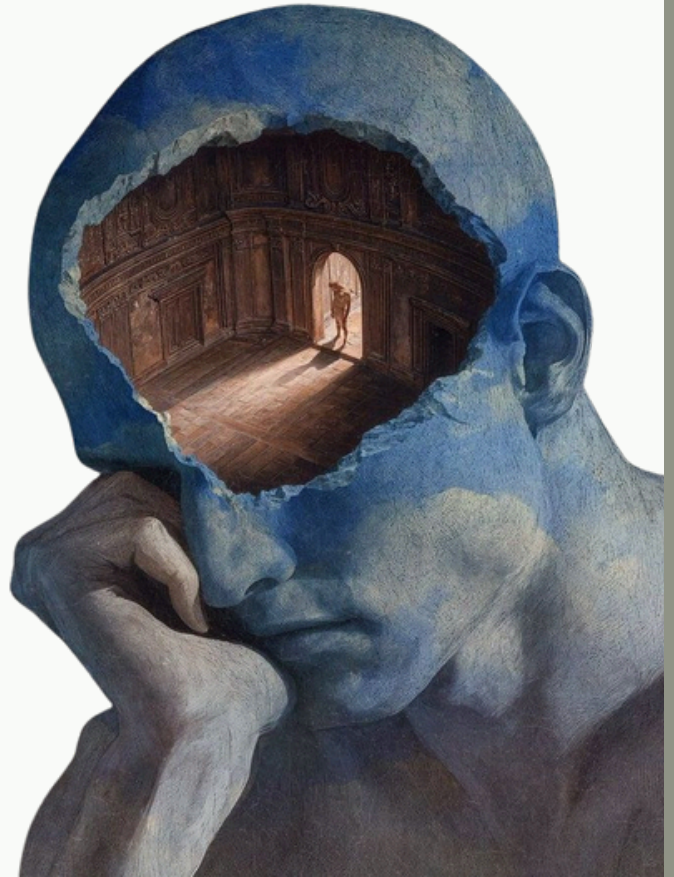
İnsan nasıl yaratıldı bilmiyorum fakat insana atılan en büyük kazık bilinç.

Bilinç olmasaydı eğer,her şey daha iyi olacaktı. Hoş,iyi olup olmamasının bir önemi de olmayacaktı.

Hiç var olmamış olmayı çok isterdim. İlla var olacaksam da orta ölçekli, sıradan, kimsenin dikkatini çekmeyen, aynısından binlerce olan bir dağ olmayı isterdim. Hiçbir yaşam formunun bulunmadığı bir yerde,sıradan bir dağ olmak mesela. Hiçbir şeye etkisi olmayan,fizik kuralları açısından mümkün değil ama bulunduğu yere kütle bile katmayan bir cisim olmak isterdim. Varlık bu denli yoruyor beni. Herkesi yoruyor. Belki şu an yormuyor ama ben buna eminim ;her insan son nefesini vermeden önce 1 saniyeliğine bile olsa varlığın ağırlığını üzerinde hissediyor.Sadece bazılarının ki hem çok erken başlıyor hem de çok uzun sürüyor. Bir ömür kadar falan. Doğrusu ömür de bize uzun.

Zamanı tanrı yaşar, insan ölmek için doğar. Hiçbir günü yaşayamıyorum. İleride buna çok pişman olacağıma emin olmama rağmen sonun hızlı yaklaşması için çırpınıyorum. Var olma amacı her ne ise umrumda değil.Bunu bulmakla da uğraşmıyorum. Vitesi boşa almış direksiyonu bırakmış yokuş aşağı gidiyorum. Benim için hazırlanan sonu bekliyorum.

Yaklaşınca keşke şu an olmasa diyeceğime de eminim.Her insan için böyledir. İnsan bilinci;ölümü,yok olmayı kabul etmez. Ama bu anı yaşamak, o zaman yaşayacağım pişmanlıktan çok daha zor.Kısa bir pişmanlık sonrası sona ulaşp yok olmak en sağlıklısı olacak. Bilincin beni terk etmesinin vereceği huzuru bir saniyeliğine yaşamak bile bu dünyada yaşanacak yüzlerce yıldan daha verimli olacaktır.

Kelime Dünyası

Muhammet Kılınç

“Kimi zaman tek kelime bir cümleye bedeldir” düşüncesinden hareketle sizler için özel bir format hazırladım.

Kelime Dünyası’nın bu yazısında, günlük hayatta nadiren kullanılmasına rağmen ifade bakımından güçlü kelimeleri sizlerle paylaşacağım. Her birini, kısa açıklamaları ve günlük dildeki kullanım örnekleriyle birlikte derledim. Keyifli okumalar...

MUKADDERAT

Mukadderat kelimesi Arapça kökenli olup kısmet anlamına gelebildiği gibi alın yazısı (kader) anlamında da kullanılabilen bir kelimedir. Kaçınılmaz olarak kabul edilen kaderi, yazgıyı ifade eder.

Örnek Kullanım: Bu savaşın mukadderatı, yıllar öncesinden belliydi.

İVEDİ

Çoğunlukla hukukta ve iç yazışmalarda kullanılır. Bir işin acele ve ani yapılmasını ima eder.

Örnek Kullanım: Lütfen faaliyet belgelerini ivedi iletiniz.

PEJMÜRDE

Bu kelime bir sıfattır. Eşyalar ve nesneler için kullanıldığında eski püskü anlamına gelirken insanlar için kullanıldığında dağınık ve perişan anlamlarına gelmektedir.

Örnek Kullanım (İnsanlar için): O gün öyle pejmürde bir hâldeydi ki kimse onu tanıyamadı.

Örnek Kullanım (Eşyalar için): Pejmürde bir başörtüsü takarak sahil kenarında geziyordu.

MÜTEMADİYEN

Mütemadiyen kelimesi, eski bir sözcük olup günümüzde nadir kullanılan bir ifadedir. “Mütemadi” terimi hukukta “kesintisiz devam eden suç” anlamında kullanılır, günlük dilde ise “sürekli, aralıksız” anlamındadır.

Örnek Kullanım (Hukuk): Sanığın sosyal medya hesabındaki hakaret içerikli paylaşımı yayında kaldığı sürece, suçun mütemadi nitelik gösterdiği kabul edilmiştir.

Örnek Kullanım (Halk arasında): Mütemadiyen yağan yağmur, gün boyunca dinmedi.

BİLMUKABELE

Sevgi ve saygı içeren bir karşılık ifadesidir. Birinin söylediği güzel dilekleri aynı şekilde yinelemek yerine nazik bir teşekkür anlamında “bilmukabele” demek mümkündür.

Örnek Kullanım:

- Sınavda size başarılar dilerim.
- Bilmukabele

Yavuz'un Satır Araları

Ali Kaçmaz

Bu sayfa, Hırsız Yavuz'un durup okuduğu satırlardan oluşuyor. Söze fazla ihtiyaç duymadan, kelimelerle oyalanan anların izi var burada. Bir şiir, bir cümle, bazen yalnızca bir duraklama... Hepsi, Leyla ile Mecnun'un akışı içinde kısa ama kalıcı bir ses gibi duruyor.

Nereden gelirse gelsin dağlardan,
kuşlardan, denizden, insandan,
hayvandan, ottan, böcekten, çiçekten.
Gelsin de nereden gelirse gelsin!.. Bir
hişt hişt sesi gelmedi mi fena.
Geldikten sonra yaşasın çiçekler,
böcekler, insanoğulları...”

Sait Faik Abasıyanık - Aladağ'da Var
Bir Yılan

“İkimiz birden sevinebiliriz göğe
bakalım
Şu kaçamak ışıklardan şu şeker
kamışlarından
Bebe dişlerinden güneşlerden yaban
otlarından
Durmadan harcadığım şu gözlerimi al
kurtar
Şu aranıp duran korkak ellerimi tut
Bu evleri atla bu evleri de bunları da
Göğe bakalım”

Turgut Uyar - Göğe Bakma Durağı

“Paniğini kukla yapmış hasta bir
çocuğum ben.
Oyuncağı panik olan sayın yalnızlık
kendi kendine nasıl da eğlenir.
Niye izin vermiyorsun yoluna kuş
konmasına
niye izin vermiyorum yoluma kuş
konmasına
niye kimseler izin vermez yollarıma
kuş konmasına?
‘Öyle güzelsin ki kuş koysunlar yoluna’
bir çocuk demiş.”

Nilgün Marmara - Kuş Koysunlar
Yoluna

“Fakat, Allah kahretsin, insan
anlatmak istiyor albayım; böyle
budalaca bir özleme kapılıyor. Bir
yandan da hiç konuşmak istemiyor.
Tıpkı oyunlardaki gibi çelişik
duyguların altında eziliyor. Fakat
benim de sevmeğe hakkım yok mu
albayım? Yok. Peki albayım. Ben de
susarım o zaman. Gecekondunda
oturur, anlaşılmayı beklerim. Fakat
albayım, adresimi bilmeden beni nasıl
bulup anlayacaklar? Sorarım size:
Nasıl? Kim bilecek benim insanlardan
kaçtığımı? Ben ölmek istiyorum sayın
albayım, ölmek. Bir yandan da göz
ucuyla ölümümün nasıl karşılanacağını
seyretmek istiyorum. Tehlikeli oyunlar
oynamak istiyor insan; bir yandan da
kılına zarar gelsin istemiyor. Küçük
oyunlar istemiyorum albayım.”

“Kelimeler albayım, bazı anlamlara
gelmiyor.”

Oğuz Atay - Tehlikeli Oyunlar

“Ben pencereden bakarken kimseler
ölmemişti
ölüm diye bir şey yoktu ki Hilmi Bey
var mıydı?
Yüzümden bir şeyler aktı aktı
içim de menekşelendi Hilmi Bey.
Gökyüzü gibi bir şey bu çocukluk,
hiçbir yere gitmiyor.”

Edip Cansever - Manastırlı Hilmi
Bey’e İkinci Mektup

“Ne içindeyim zamanın,
Ne de büsbütün dışında;
Yekpare, geniş bir anın
Parçalanmaz akışında.”

Ahmet Hamdi Tanpınar -
Ne İçindeyim Zamanın

“Senin bir havan var beni asıl saran o
Onunla daha bir değere biniyor soluk
almak
Sabahları acıktığı için haklı
Gününü kazanıp kurtardı diye güzel
Bir çok çiçek adları gibi güzel
En tanınmış kırmızılarla açan
Bütün kara parçalarında
Afrika dahil”

Cemal Süreya - Üvercinka

zeynep beni bekle / gece ağaçlarına
yağmur çiseliyorum / cam tozu
su beyazı
yalnızlığını mutlaka değiştireceğim
bir yaprak halinde süzülüp saçlarına
eski teşrin’lerden / kederli kırmızı
zeynep beni bekle mutlaka döneceğim
söyle kim önleyebilir buluşmamızı”

Atilla İlhan - Zeynep Beni Bekle

“Sizin hiç babanız öldü mü?
Benim bir kere öldü kör oldum
Yıkadılar aldılar götürdüler
Babamdan ummazdım bunu
kör oldum
Siz hiç hamama gittiniz mi?
Ben gittim lambanın biri söndü
Gözümün biri söndü kör oldum
Tepede bir gökyüzü vardı yuvarlak
Söylelemesine maviydi kör oldum
Taşlara gelince hamam taşlarına
Taşlar pırıl pırıldı ayna gibiydi
Taşlarda yüzümün yarısını gördüm
Bir şey gibiydi bir şey gibi kötü
Yüzümden ummazdım bunu
kör oldum
Siz hiç sabunluyken ağladınız mı?”

Cemal Süreya - Sizin Hiç Babanız Öldü
Mü?

İmkânsızın Tesiri

Beyza Bozo

İmkânsıza olan umudumuz nasıl güzel! Ne kadar imkânsızsa bir şeyler, sanki umudumuz da öyle heyecanlı oluyor. İmkânsız olmadığına ikna olabilmek için belki, ya da imkânın sınırını görebilmek için, ya da kim bilir, tamamen imkânsızmış gibi görünse de onun olduğunu görebilme mucizesine şahit olabilelim diye... Hayallerimize ulaşacağız sanki, güneşli günleri görsek hiçbir şey eskisi kadar tesir etmeyecek gibi. Sahi, bir şeyler tesirini kaybetse iyi değil mi? Her şey böyle tesir etmesin insana. Üzerimizdeki sisli bulutlar dağılsa belki kendi tesirimizde güzel kalacağız. Belki de öyle imkânsız ki o yüzden düşlemesi de böyle heyecanlı oluyor.

Gözümüz hep gönlümüzün düşlediği en yüksek yerde sanki. Ondandır kimi zaman içimizin içimize sığmayışı. Ne güzel nimet diyor insan böyle anlarda. Bir şeyleri düşleyebilmek, uzak gelse bile düşünebilmek, umut etmek, her şeyden ziyade; hissedebilmek. Büyük nimet!

Böylesi güzel hayaller kurunca, ardından gelen endişeleri hiçe sayacak bir yüreğimiz olmadığından mıdır bilmem, güzel hislerin ardından sis bulutları da çöküveriyor üzerimize. Belki istesek, sadece istesek, bisiklet isteyen bir çocuğun heyecanıyla, istemekten usanmamış birinin arzusuyla, olacağına emin olan bir başkasının teslimiyetiyle. Bir yerden, sağlam bir yerden baksak belki, imkânsızlar yol olacak serilecek önümüze kim bilir?

Beklemek değil belki de adabı, usul bilmezliğimizden midir yoksa? Umut etmeyi, hayal kurmayı, istemeyi, endişelenmeyi yanlış bir yerden mi anladık? Doğrusu nasıl öğrenilir ki hem, normali var mıdır bu işin? İnsanın her şeye resti çekip deliler gibi umut edesi geliyor böyle düşününce. İhtimaller okyanusunda boğulmadan, beklemenin de ötesine geçerek hem olmuşu bilmenin hem de hiçbir şey bilmemenin rahatlığı. İstemek bile öyle güzel ki diyebilmek! Çocuklar gibi pervasızca, ötesini berisini düşünmeden kendi benliğimizle sadece içimizdeki çocuk tarafımızla. İstemek... Ona çokça sarılarak. Sonra unutmak belki ne istediğimizi unutacak kadar delirerek.

Kıyıya her indiğimizde daha da güçleniyoruz bir yandan. O gemi gelmese de kıyıda ayrılmamak daha güçlü hissettiriyor sanki. Bir yandan aynı manzaraya şahitlik etmek de rahatlatmıyor bizi, ufuk daha da geriye atıyor sanki kendini, dalgalar daha güçlü vuruyor yüzümüze. Her seferinde aynı şeylere maruz kalmak, aynı hissettirmiyor ne garip! Kavuşmak, beklemek kadar güçlü hissettirmeyecek diye mi tüm bunlar? Ya da tam tersi beklenen, bekleyenine kavuştuğunda, beklediği vakitte tamamlanmış olacak aslında. O gemide hayali gelirken kendisi kıyıda tamamlanacak belki... Ondandır belki her manzaradan aldığımız farklı bir his.

O geminin gelişi değil, onu beklerken içimizde büyüttüğümüz imkânsız ihtimal bizi hayata bağlıyor. Biri çıkıp diyecek olsa gerçeği, isteğimizin güzelliğinden diyemez olacak o diyeceğini. Öyle güzel isteyeceğiz. Sınırını aşan her büyük his gibi. Zamanı aşan her yolculuk gibi. Nasıl geçtiğini anlamadığımız, dostla geçen o saatler gibi. Anlatmadan da anlaşıldığımız anlar gibi. Beraberken hızlı akan nasıl olduğunu ispat edemediğimiz onca güzel an ve içimizde yaşayan o güzel insanlar gibi. Akışa, normale, olana ters düşen her his gibi. İmkânsız da gerçek. O gemi gelecek mi bilmiyorum ama beklemek nasıl güzel!

- İsmail abi
- Abim
- Abi, Leyla gitti...